

Svatojiřské Listy

občasník kostelecké farnosti

ročník 21, číslo 3, Vánoce 2024

ÚVODNÍ SLOVO

Drazí farníci, zdravím vás srdečně v našem Pánu prostřednictvím farního občasníku a děkuji Janě a Míle za jeho přípravu a tisk i vám, kdo do něho přispíváte duchovně či prožitkově osobním svědectvím k povzbuzení a obohacení nás všech.

Na přelomu listopadu a prosince jsem si prožil hodně bolavé období v nemocnici na urologii se zánětem v těle, které vyústilo chirurgickým zákrokem. Téměř nepřetržitě jsem se modlil. Teď už je o hodně lépe. Ale vy mnozí máte jistě své bolesti, trápení i věk. Na dno jsem si protrpěl skutečnost, že čím více jsem byl opravdu v bezmoci a v slabosti tlačěn k zemi a k nicotě, tím více a opravdověji jsem toužil po věčném nebi, což je velmi zpokornující a očišťující.

Za žaluziemi nemocničních oken bylo spíše zataženo a deštivo, ale v některých dnech svítlo i slunko či prosvitly příjemné sluneční paprsky, což mi bylo připomínkou nastupujícího adventu a ranních rorátních mší svatých a faktu, že v adventní symbolice světla přibývá až do vánoční oslavy příchodu Světla světa na svět, jak sám o sobě vyslovil Pán Ježíš. A protože je v nás, okolo nás a ve světě stále množství stínů i temnot, přejeme si toužebně, aby v nás toto Světlo přineslo mnoho uzdravení a osvětlení a my abychom tomuto šli vstříc, abychom se s Jeho záměry

neminuli a přispívali k uzdravení rodin, církve a světa, než se nechat přemoci stíny hříchů a všeho možného opačného.

K adventu patří nejen čekání na Vánoce a oslava Spasitelova narození, ale neodmyslitelně čekání na jeho druhý příchod ve znamení slávy i soudu, jak čteme vždy na první adventní neděli, proto si vezměme nejen pro předvánoční dobu k srdci a do praxe života jeho slova: *Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, pro duši nebezpečnými závislostmi a jen pozemskými zájmy a starostmi, aby vás ten den nezastihl nepřipravené. Proto nejen víra a láska, ale i připravenost a pevná vůle nade vše.* Kristus jistě věděl, že v čase jeho návratu bude právě tohoto mezi lidmi poskromnu.

Kým byl Jan Křtitel pro Izraelity v době Kristova veřejného příchodu, tím je dnes Panna Maria svými veřejnými poselstvími.

Přeji a vyprošuji požehnaný a dobře pochopený Advent i tajemství vánočního Narození a myslím na vás v modlitbách, osobně i lidsky, Otec Vladimír H.

SLOVO REDAKCE

Naši milí čtenáři.

Přinášíme Vám nové vydání Svatojiřských listů jako malý dárek pod Vaše vánoční stromky. Jak již bylo avizováno v minulém čísle, můžete se těšit na rozhovor s novoknězem P. Pavlem Hudouskem, pokračuje cestopisné vyprávění o výletě do Skotska. Jistě zajímavý je i článek o Pražském jezulátku v našem kostele. Dále Vás nepochybně zaujme první část výčtu akcí Místní organizace Křesťanské akademie, která v letošním roce oslavila již 20 let svého trvání. Velikou zásluhu na tomto díle má nepochybně pan Rudolf Potštejský a patří mi za to veliký obdiv a díky. Během těchto let jsme měli možnost se dovědět mnoho nových informací a poznat zajímavé osobnosti při přenáškách pořádaných akademií ale i během zájezdů na různá duchovní místa v naší zemi. V předešlém čísle jsme si mohli přečíst článek o biřmování čtyř lidí, které proběhlo v Ústí nad Orlicí. Dnes přinášíme jejich jména

jedná se o JUDr. Evu Vaňkovou, Filipa Mentzika, Dominika Mentzika a Adam Staňa.

V článku Investiční akce letošního roku v minulém vydání Listů došlo k výpadku informace, že na opravu kostela Bolestné Panny Marie přispěl anonymní dárcce částkou 100 000 Kč.

Naše farnost i nadále prožívá období bez stálého kněze. Nemoc P. Vladimíra stále trvá, jak sám napsal poněkud se komplikuje, ale my stále doufáme, že se vše obrátí v dobré. Tímto chceme poděkovat všem kněžím, kteří zde slouží mše svaté, především P. Pawlovi Nowatkowskemu, P. Zbigniewu Żurawskemu a generálnímu vikáři Mons. Janu Pasekovi, který koordinuje kněžskou výpomoc. Pán Bůh zaplať.

Milí, přejme Vám ze srdce požehnané, radostné a pokojné svátky Božího příchodu na zem a v novém roce vyprošujeme pevné zdraví, hodně sil, Božího požehnání a pomoci.

Vaše redakce

Rozhovor s novoknězem

Patera Pavla jsem poznala jako mladíka sotva odrostlého chlapeckým botičkám, který se začal objevovat ještě za Patera Petruje na bohoslužbách v našem kostele a nezkazil žádnou legraci (což mu, díky Bohu, vydrželo dodnes). Přiznám se, že si úplně přesně nevybavuji jeho křest, ale vzpomínám na akce „Spolča“, kterých se začal aktivně účastnit, a především na Charismatické konference, v té době pořádané v Českých Budějovicích, a následné pobyty na faře ve Frymburku na Lipně, kde jsme po dva roky za sebou trávili fantastických několik dní. Postupem času se „Spolčo“ měnilo tak, jak jeho členové nacházeli svoje životní partnery, zakládali rodiny, přicházely děti. Podobně jako Pavel, tak i já jsme svoje životní poslání poznali a naplnili až v poměrně zralém věku. Pavla jsme po dobu našich životních proměn trochu ztratili z dohledu. A potom nás zastihla zpráva, že vstoupil k Redemptoristům, chystá se studovat teologii a má touhu stát se knězem. Jeho cesta ke kněžství nebyla jednoduchá, ale jisté je, že byla korunována úspěchem. Při významných příležitostech – jeho kněžského svěcení i první mše svaté, kterou sloužil v rodném městě, si redakce Svj listů dovolila položit P. Pavlu Hudouskovi několik otázek:

Jsi rodák z Kostelce nad Orlicí, můžu se zeptat, pro naše čtenáře, který jsi ročník?

Narodil jsem se v roce 1976, moji rodiče Hana a František žijí v Kostelci, mám ještě staršího bratra Libora, který má svoji rodinu.

Jak a kdy se stalo, že jsi uvěřil?

Asi ve druhém ročníku na učilišti mi začalo něco chybět, co mi rodiče neposkytli. Byl to smysl, života, jeho cíl, víra. Nejprve jsem s těmito otázkami oslovil mého učitele češtiny a literatury. Rozhovor s ním mě však úplně neuspokojil, i když něco vysvětlil. Pátral jsem tedy dál. Třeba proč má babička na zdi kříž a my doma ne? Proč ten člověk zemřel na kříži, provedl něco strašného, byl to zločinec, co spáchal? Proč se k němu babička modlí a co to vůbec je modlit se? Moje babička z otcovy strany byla zbožná žena, její tatínek, můj pradědeček působil mnoho let v kostele sv. Jiří jako kostelník. Babičce jsem začal klást mnoho otázek; časem na ni bylo mých otázek moc, a proto mi domluvila schůzku s P.Petrujem. K tomu jsem potom začal pravidelně docházet a dostával odpovědi; můj život začal mít smysl i cíl. Otec Petruj mě zavedl do společenství mladých, začal jsem mezi ně rád chodit, účastnil se diecézních setkání i charismatických konferencí. Začal jsem se ve společenství a především pod vedením připravovat na křest i svátost biřmování. Svátost křtu jsem přijal 12.09.1993, biřmování bezprostředně na to 03.10.1993.

Kdo byl Tvojí duchovní inspirací v letech dospívání?

Jak jsem již uvedl, první uvedení do života křesťana bylo od P. Petruje. On mě přivedl ke křtu. Myslím, že na tom všem měla také velký podíl sestra p. děkana paní Anežka Novotná, ale též celá farnost, která pro mne byla velkým svědectvím žité víry a krásného společenství. Jako novokřtěnec jsem byl plný euforie a odhodlání k velkým věcem. Už v té době jsem přemýšlel o kněžství, ale Otec Petruj mi radil, abych ještě nějaký čas počkal, až si budu skutečně jistý. Doba čekání se poněkud protáhla, ale Hospodin ví, co je dobré.

A jak to bylo dál? Co jsi dělal?

Protože doma nebyli zcela nakloněni mé touze stát se duchovním, poslechl jsem rodiče a po maturitě jsem začal studovat v Praze strojařinu – tedy ČVUT fakultu strojního inženýrství. Ale Pánovo volání se stále ozývalo a já mu naslouchal. Studium techniky mi nebylo zřejmě souzeno, proto jsem je opustil, ale nebylo mi z toho vůbec dobře. Cítil jsem veliké zklamání ze sebe sama, přišlo období zkoušek, ve kterých jsem ne vždy obstál. Proto jsem se ani nijak aktivně nezapojoval do žádné farnosti v Praze, kde jsem zůstal, ale navštěvoval jsem různé bohoslužby napříč pražskými kostely. Díky své víře jsem se z těžkostí dostal. V Praze jsem pracoval nejprve jako číšník, později jako vrchní číšník v luxusním hotelu Zlatá Hvězda v Nerudově ulici. Tuto práci jsem prováděl rád a svědomitě, ona mě bavila, neustálý styk s lidmi, kontakty s cizinci, stále se bylo co učit.

Byl nějaký konkrétní impuls, setkání, okamžik, kdy jsi opravdu pocítil, že tvoje touha bude splněna?

Těch věcí bylo více. Když jsem pracoval v Praze, chodil jsem na mši svatou do katedrály, kde jsem se seznámil se sestrou Imaculátou (boromejkou). Začali jsme si povídat a ona mi řekla, že pokud mám touhu stát se knězem, ať za ní jdu, že se za mě bude modlit. A tak jsem vykročil. Nejprve jsem se chtěl dostat na studium teologie prostřednictvím mé rodny farnosti, respektive královéhradecké diecéze, ale, jen Bůh a já víme, proč se to nepodařilo. Potom jsem se seznámil s redemptoristou Paterem Petrem Augustinem Benešem, farním vikářem v kostele Nejsvětějšího srdce Páně na pražských Vinohradech. Tam jsem se více zapojil do života farnosti a P. Petr mě duchovně doprovázel, připravoval a také napsal doporučení k přijetí do semináře. Nicméně opět jsem nebyl přijat. Ale nevzdal jsem to a bylo rozhodnuto, že budu studovat jako řeholník redemptorista. Dnes

s odstupem času jsem velmi rád, že mne Pán zavedl do této řeholní rodiny.

A jak to bylo dál?

Začal jsem svoji řeholní formaci, studia filozofie a teologie v Bratislavě. Po třech letech studií jsem byl poslán na rok do noviciátu v Polsku, po návratu v roce 2019 jsem složil na Svaté Hoře časné sliby a pokračoval ve studiích na Teologické fakultě Trnavské univerzity v Bratislavě. Za dva roky po prvních slibech jsem rok působil ve farnosti Frýdek, a poté jsem ještě dokončil poslední rok studia. V roce 2023 jsem složil věčné sliby a současně v témže roce přijal v Banské Bystrici jáhenské svěcení. A letos 22.06. jsem byl, díky Pánu, spolu se svým spolubratrem Lukášem na Svaté Hoře vysvěcen na kněze.

Studium bylo náročné?

Velice. Svoji roly hrál můj věk, po čtyřicítce už člověk některé informace hůře vstřebává i paměť už tolik nefunguje. Asi nejtvrději jsem „bojoval“ s Latinou, bylo to moje noční můra. I zde jsem měl období, kdy jsem myslel, že budu muset skončit. Ale s odstupem času si uvědomuji, že to byly i přímlyvy mých „kmotříček“ z Kostelce, které se za mě a moje studium vytrvale modlily. Co se týká teologie opět zasáhl Pán, který mi poslal účinnou pomoc, a to v osobnosti paní profesorky Glorie Braunsteiner, která mě studiem úspěšně provedla. Jsme ji za to nesmírně vděčný.

Už jsi se zmínil o farnosti Frýdek, kde jsi působil po jáhenském svěcení? Jak se ti tam líbilo?

Ano ve Frýdku jsem byl nejprve na pastoračním ročníku, ještě jako student a později jako jáhen. V tom čase jsem se seznamoval s tak

velkou farností. Je to veliká, živá farnost. Cítil jsem se tam opravdu jako v rodině. Mimo jiné pastorační aktivity jsem učil náboženství, děti byly fajn, i když jsem trochu bojoval s neposlušnými kluky. Paradoxně, ten nejzlobivější nejvíc litoval, když jsem musel odejít.

Jak Tvoje rodina a s odstupem času přistupuje k Tvému povolání?

Smiřovali se s tím velice těžce a pomalu. Několik dobrých dušiček se za ně neustále modlí a Pán začíná konat i v tomto směru. Myslím si, když vidí, že jsem ve svém povolání šťastný, že se už netrápí ani nezlobí a tuto skutečnost přijímají takovou, jaká je. Maminka prostřednictvím internetu sleduje skoro každou mši, kterou sloužím na Svaté Hoře. U Boha není nic nemožné.

Víme, že v současné době působíš na poutním mariánském místě Svatá Hora u Příbrami a máš na starosti i kostel? Jaké jsou tvoje první dojmy?

Svatá Hora je známé poutní místo, jezdí sem mnoho lidí a já, spolu s bratřími, jim poskytujeme jakýsi duchovní servis. Anonymní poutníci přicházejí a odcházejí. Je to tady velice rušné a dost navštěvované poutní místo a pochopitelně i poutníky ze zahraničí. Je to úplně jiná pastorační činnost, především je to vysluhování svátostí a různých duchovních rozhovorech, ale také o zastupování kněží v okolních farnostech. Ale všude je to o Pánu Bohu a o lidech. Je to zde moc krásné a myslím, že tu máme dobrou komunitu, jsem tu rád. Jsem rovněž rektorem kostela sv. Josefa, který patří naší Kongregaci. Obořiště je malinká vesnice, kde naše Kongregace do roku 1950 měla svůj klášter a zde studovali moji spolubratři. Je mi to místo velice blízké, jelikož jsem psal svoji diplomovou práci o P. Holakovském, který zde působil jako profesor.

Děkuji za rozhovor a dovolu mi ještě jednou, abych vám všem z celého srdce poděkoval za vaši obětavou přípravu mé primiční mše v Kostelci. Děkuji za to, že jste byli součástí nejen tohoto významného okamžiku, ale i celé mé cesty k povolání. Vaše modlitby mě provázely a prosím vás, abyste se za mě modlili i nadále, abych svou službu vykonával s pokorou, láskou a věrností.

Zároveň bych vám chtěl popřát požehnané a radostné Vánoce. Ať jsou pro vás časem radosti, pokoje a naděje. Kéž se světlo betlémské hvězdy rozjasní ve vašich domovech a Boží láska naplní vaše srdce.

Děkuji vám znovu za všechno a vyprošuji vám hojnost Božích milostí do celého nového roku!

Pavel H.

Rovněž Tobě milý Otče Pavel veliké díky za tento rozhovor. Přejme vše dobré, ať je s Tebou Panna Maria a chrání Tě. Vyprošujeme Ti hojnost darů Ducha Svatého do Tvé nelehké služby.

ptala se M. Slavíková

Foto Zdeněk Fabiánek

Jsou cesty dvě v životě pozemském
jedna je bez víry, druhá jde za Bohem
Ta cesta k Bohu není tak daleká,
když na ní potkáme kněze – člověka
To on nás vede a učí Boha znát
v Něho věřit, doufat i milovat.
Víš, co je pokora, víš, co je práce
Za něho hovoří oči a ruce
Dal jste nám víru svou i celé srdce své
Za co teď u Boha upřímně prosíme?
Za Vaši ochranu, zdraví víru, sílu
i lidské štěstí
abyste pevný byl k Němu nás vésti.
Úsměv se vytrácí.
Těžko se hovoří, když slzy kanou
Za všechno zaplat' Bůh!
Máme Vás rádi, za Vás se modlíme.

H. Kropfová

Kdo se schovává v mlze?

Vážení čtenáři,

právě se chystáte ponořit do pokračování naší letní pouti po zemi skotské. Slovo léto v našem jazyce zřejmě poukazuje na výlet. A to platí i v jiných částech světa, i když už ne tak očividně. Ale i obyvatelé Irska vyráží v teplém období na dovolenou. A když řidič autobusu pozře moc whisky, či ovčí tlačanky a nikam se nejede, musí se stopovat. Zastavili jsme tedy náš čtyřkolý kočár na autobusové stanici, kde na nás pěstmi se zvednutými palci mával mladý pár obyvatel země duhy a léprikonů (trpaslík hlídající poklad na konci duhy). Vyrážíme se směrem k Fort Williams. Naši milí společníci navštívili divoké Skotsko za účelem zdolávání místních bujných řek. A když je voda nebaví, jdou se třeba podívat na hory – jedna se tu tyčí velmi blízko, ale o ní až později. Irové holdují spíše pivu než whisky, ale i ta je u nich hojně vyráběna. Dozvídáme se také, jaké je vlastně štěstí narodit se v kontinentální Evropě – máme na výběr jen z mála míst, kde je levostranný silniční provoz. Britové a Irové to mají obráceně – se změnou směru jízdy musí počítat při téměř každé cestě za hranice. Vyfotíme se a rozloučíme a vyhledáme vhodné parkoviště k přenocování.

Stoupáme ranní mlhou, hustým lesem, bodáni do obličeje muškami meeches. Svědění je tak nesnesitelné, že se raději vzdáme možnosti vidět a dýchat a obalíme si celé obličeje ochrannými šátky. Když opouštíme les, na místě jezera Loch Ness a v celém okolním údolí vzniká nové jezero, celé z bílé mlhy. Cesta necesta nás nenechává v nepozoru – jeden chybný krok a člověk ztrácí boty v hlubokém bahně vřesovišť. Před našimi zraky se již tyčí dokonale hrozivý štít velehory Ben Nevis, v překladu našťvané hory. Nejvyšší vrchol široko daleko (1345 mnm) si své pojmenování nese opět kvůli počasí – chytne-li vás po cestě liják, či bouřka, budete asi hodně našťvaní. Dnes nám je ale díky Bohu opravdu shora přáno. Tam, kde končí bažinaté vřesoviště a

přechází v kamenné pole se na nás usmívá slunce a pofukuje příjemný vítr, který odnáší pryč otravný bodavý hmyz. Ke konci nás čeká výstup na velmi strmou skálu. To se pěkně zahřejeme a díky slunci ani na vrcholu nevychladneme. Z horní plošiny je úchvatný výhled do okolí, pod nohama se nám prostírá celá země zelenofialové krásy a vlhké a chladné nehostinnosti. K tomu doušek vrcholové whisky (z původního usquebaugh – voda života) dodává vychozenou energii. A jak to tak na horách bývá – přihlásí se k nám v naší mateřštině jedna paní, která zde s kamarádkou tráví dovolenou. Zpět do ducha zdejšího místa nás dostanou až tóny dud – nejprve jsem označen za halucinátora, ale pak se celý dav začne ohlížet po původci těchto táhlých tónů. Oblečen v kilt a dlouhatánské nadkolenky, velebí dudák krásu a nekonečnost hor. Cesta dolů odpovídá hodnocení našich včerejších hostů – kroky, kroky a zase kroky.

Za odměnu po zdolání nejvyšší hory Spojeného království ochutnávám místní bufetovou specialitu – Haggis and chips. Jedná se o skotskou obdobu jitrnice – vařené ovčí vnitřnosti s ovesnými vločkami, zabalené v ovčím žaludku, obalené v těstíčku a dozlatova osmažené, podávané s obrovskou porcí křupavých hranolek. Pro chudého pastevce energie na celý týden. Našemu oku také lahodí pub (hospůdka, bar), kde nabízejí pintu piva za pouhé 2 libry. Připijeme na zdar naší výpravy a jdeme na kutě.

Ráno po válečné poradě s místním, vyrážíme brzy ke Glennfinnanskému viaduktu – místu, kde se natáčela scéna z filmu Harry Potter s létajícím autem. Stavba je vskutku impozantní ale dosti podepsaná zubem času. Brzy se tu začínají sjíždět fanoušci kouzelníků z celého světa a lákat tak hejna much – my je opouštíme a po jednosměrné silnici s vyhýbacími úseky míříme až na jeden z mnohých konců světa. Signál se ztrácí, vítr silně duje, ovce se pasou volně, bez ohrady. Moře odráží pár rybářských loděk a domky postavené pro opravdové samotáře. Ideální místo na ranní černý čaj, ovesnou kaši zvanou porridge a zbytek z kilogramové krabice sušenek shortbreads.

Více života a společnosti čeká v městečku Mallaig, přístavu, kde z vlaku můžete přestoupit na loď, koleje tu totiž končí. Parní lokomotiva tu těžce oddechuje a připravuje se na cestu zpět – místa je málo, nemá se kde otočit, a tak bude až do Fort Williamu muset couvat. Jméno slavného knižního čaroděje tu však raději nezmiňujte – místním se již tato postava převedla. O fish and chips to ale neplatí – ty si po náročném výletu párou může na nádražičku dopřát každý.

Nemusíme čekat na přehazování výhybek – sedneme do auta a jedeme dále. Zastavujeme se na procházku po sněhobílé pláži – ale na koupání to tentokrát nevidíme, začíná pršet. Doslova kouzelný ostrůvek nedaleko silnice nás ohromuje starobylými borovicemi – ne nadarmo si právě toto místo vybrali filmaři jako místo posledního odpočinku Albuse Brumbála (ředitele školy v Bradavicích – film o Harrym Potterovi). Cestou míváme jakýsi výtah pro lodě – proslulé Neptunovy schody. Jedná se o sérii zdymadel, díky kterým lodě postupně překonávají celkový výškový rozdíl 28 metrů. Vody už máme plné zuby i bundy, kalhoty a boty, a tak se necháme ve voze vysušit. Dnešní den zakončujeme na plošině ve svahu údolí Glencoe, kde se opět setkáváme s doslova magickým místem – zde autoři filmů o kouzelnících nechali postavit chalupu šafáře Hagrida.

Docela se nám osvědčilo využít k povečření a posnídání vlakových zastávek – místo pod střechou, kam skoro nikdy nikdo nezavítá – i když nás by si rád vyzvedl Kaledonský express – noční spoj dopravující severní Skoty od „City“ – Londýna a to v obou směrech. Cesta pokračuje podél jezera Loch Lomond – zavítáme do krásného hotelového rezortu s přístávacím molem pro hydroplán a svit slunka nám opět ukáže, jak je to Skotsko vlastně krásné, i když neustále ledově duje vítr a teplota není nikterak vysoká. Pasuji Štěpána na hotelového hosta a vyzvedávám ho jako váženou osobu autem přímo u jeho krátkého ubytování. Personál se jen přátelsky usmívá. A vedle je dokonce jeden takový jezerní zámek v krásném stavu na prodej – ale letiště mu chybí. Lokalita pro milovníky klidu, procházek a domácí

relaxace určitě výborná – snad mají i velkou knihovnu, jelikož když máte zahradníka, tak vám moc jiných kratochvílí už nezbude. K obědu nás pozdraví i duha. A po ní začíná to pravé dobrodružství – cesta do Glasgow. Nejsme sami, jejichž cílem je moderní skotská metropole. Kolona od nevidím do nevidím... A pak ještě najít parkovací místo. Nikde nic. Zaplat'. Zaplat' ještě víc. Neplat', ale za hodinu ať už tu nejsi. Nebo můžeme jezdit do 8 hodin večer a nechat auto stát do 6 do rána a pak...? Jdeme se ubytovat na hotel. Postel je po mnoha nocích v autě opravdu vítanou změnou, ale na to je ještě čas. Glasgow nás volá. Město cihlových a kamenných domů, uliček jako z filmů o Spider-Manovi, ale i domov moderního nádraží Queen Street nás uzavírá ve své šedivosti a dává tušit útulnost pro ty, kdož jsou brouzdáním rašeliništi a zdoláváním studeného moře již znaveni. A lidé tu křičí a smějí se, už se s námi nedávají jen tak do řeči. Dudy aby tu pohledal, cvičí se tu spíše hra na reproduktor a nějaké ty moderní tanečky. A hlavové nádraží Glasgow Central snoubí krásu vlaků a britského zboží, obchůdky obložené tmavě lakovaným dřevem a mozaika s mořem, mostem a hořícím městem asi toužebně pláče po teplejším počasí. V ubytování máme ještě pintu piva gratis – a pak už se odebíráme k dlouhému rovnání zad v posteli.

Ráno se vstává brzy – musíme přeparkovat. Pro cestu zpět volíme metro. Zdejší veřejná podzemní doprava je opravdu jedinečná – jezdí tu jen 1 linka a krouží kolem městského centra – takže tam už musíte dojít pěšky. A můžete se i zapomenout, nebo nastoupit na špatný směr – do požadované destinace se dostanete tak jako tak, někdy třeba s dlouhým zpožděním, ale tak to v životě občas chodí – cíl může být stejný, cesta k němu však nikoliv. My zvolíme cestu delší, ale na hotel pak běžíme. Čeká nás zlatý hřeb pobytu. Celý den jsme hladověli a teď je to tady – lidmi z kotliny, kde pramení Vltava a Labe velmi oblíbená snídaně formou bufetu, aneb co hrdlo Čecha ráčí. Začínáme typickým „Hemenexem“ – smaženými vejci se šunkou. Doplnují je smažené hříbky, pečené fazole v tomatě i slavný Haggis ve formě plátků. Káva je

opravdu silná a džus vám teče skoro až do žil. Ovesná kaše porridge může být vyšperkována medem, sušeným ovocem nebo i tím čerstvým. Bagety a croissanty jako by ještě ráno kynuly pod dohledem pařížských pekařů. A pásky pomalu přestávají stačit. Okolní strážníci se proměňují vcelku rychle, někteří se občerství třeba pouhým jablkem, ale to nám přeci vůbec nevadí, o to více toho zbude na nás. Vedeme si velmi dobře, ale já hřiště opouštím dříve, Štěpán se však nevzdává a pokračuje k vítězství. A začíná cesta domů – na budovu kongresového centra ve tvaru croissantu skoro až bolí pohledět. Míjíme i obrovský jeřáb, který pamatuje doby, kdy městu vládly námořní společnosti. Vracíme auto – bez jediné připomínky je přijato. Projdeme naposledy centrem Edinburghu, kde utratím vrácenou zálohu za auto a vracíme se na letiště. Úžasný nový odbavovací systém bez nutnosti vyndávat tekutiny a elektroniku ze zavazadel moc času neuspoří – skoro každý musí z batohu něco vytáhnout, aby bylo jasno. Procházíme ale bez problémů. Brzy se již vznášíme do oblak a vracíme se do Berlína, nočním autobusem do Prahy a pak prvním vlakem až domů. Tak kam příště? Uvidíme, kam nás vítr zavane, ale doufám, že se za rok můžete opět těšit na cestovatelskou vsuvku.

Jindřich Slavík

Vrcholové foto z dobytí Ben Nevis a oslavy douškem vody života. Foto autor článku

2004–2024 Jubileum České křesťanské akademie, místní skupiny v Kostelci nad Orlicí

"Čas je běžec dlouhým krokem, chvíli pokoj nedá si..." tak začíná, kdysi velmi populární song, který jsme mohli v šedesátých letech /my starší/ občas slyšet dokonce i na tanečních zábavách. Vskutku, zvláštní, ale moudrý song. Ano, utíká to, a ač se to možná někomu nezdá, je to opravdu už 20 let od doby, kdy se, někdy před vánočními svátky r.2004 rozhodlo několik nadšenců, po dohodě a se souhlasem tehdejšího duchovního správce P. Pavla Jandejska založit místní skupinu České křesťanské akademie /dále ČKA/. Nevím už, kdo jako první pojal tuto myšlenku, zda to byli manželé Mgr. Jaroslava a Ing. Ota Kopeckých nebo jejich dcera Jaruška, paní Ludmila Klecandrová či někdo další. Inspirací nám ale byly bohaté duchovní a další aktivity několika okolních, již existujících místních skupin v Litomyšli, Vysokém Mýtě, Třebechovicích a jinde. Postupně se hlásili další farníci, až nás v r. 2005 bylo deset, vedle výše jmenovaných také Liduška Chaloupková, Milada Jelínková, Terezie Lustyková, sestry Kropfovy a moje maličkost.

ČKA plně respektuje zásady ekumenismu a umožňuje členství i příslušníkům Posláním ČKA, založené v Praze 1990, je vstoupit svými aktivitami především do sekulárního prostoru. Přispívat k rozvoji výchovy, umění, vzdělání, a sdružovat všechny, kteří chtějí tomuto rozvoji napomáhat, a kteří se hlásí k plné odpovědnosti za uplatňování a prosazování křesťanských principů a zásad v životě občanské společnosti / Charta ČKA/ a ostatních křesťanských denominací. Proto jsme navázali spolupráci se zdejší evangelickou komunitou a získali další členy včetně faráře Českobratrské církve evangelické Mgr. Jiřího Najbrta.

Těžištěm činnosti naší místní skupiny bylo /v rámci našich možností a schopností/ zajišťování a organizace přednášek odborných lektorů s tematikou výchovně-společenskou, historickou, teologickou a jinou a

dále také organizování jednodenních zájezdů, převážně poutně-poznávacích, po kulturně a historicky známých místech naší vlasti a centrech duchovního života. V následující stručné rekapitulaci můžete se mnou zavzpomínat, a v duchu projít aktivity místní skupiny, přednášky a zájezdy tak, jak jsme je v uplynulých 20-ti letech uskutečnili.

A/ Přednášky:

srpen 2005: " Mrav, morálka, etika"

v městské knihovně byl naším hostem sociolog prof. PhDr. Jan Sokol CSc., děkan fakulty sociologie

duben 2006: " Setkání s biblickou Rúth"

opět v městské knihovně přednášel P. Václav Vacek, administrátor z Letohradu

2006: "Tovaryšstvo Ježíšovo – mýtus a skutečnost"

zahajovací přednáška cyklu introdukcí církevních řádů a kongregací v městské knihovně. Naším hostem byl novokněz P. Jan Regner SJ, následně s námi slavil liturgii v kostele sv. Anny.

březen 2007:"Řád maltézských rytířů-historie a současnost"

introdukce dalšího, tentokrát rytířského řádu, v podání člena tohoto řádu P. Františka Hofmana O.Melit. cap. Mag. Tentokrát na naší faře. Velmi zajímavé a obohacující téma,s řadou poměrně málo známých informací.

květen 2007:"Musica da Chiesa"

Koncert renesanční duchovní hudby v děkanském kostele sv. Jiří v podání Tomáše Najbrta a P. Jaroslava Konečného, s ukázkou hry na další renesanční hudební nástroje. Velmi působivý zážitek, který nám přiblížil duchovně-hudební život v 16.a v 17.století.

říjen 2007: " Řád dominikánů - kazatelé vtěleného slova"

Další pokračování introdukcí církevních řádů. Našimi hosty bylo pět bratří kazatelů v čele s provinciálem Fr. P. LST Benediktem Tomášem Mohelníkem OP, Th.D., kterého doprovázel magistr noviců Fr. P. Mgr.

Pavel Mayer OP a tři novici. Po dopolední bohoslužbě s otcem novicmistrem ve slavnostní atmosféře a za doprovodu chrámového sboru z Rychnova nad Kněžnou jsme v odpoledních hodinách vyslechli v městské knihovně přednášku Otce provinciála o dlouhé historii, bohaté spiritualitě tohoto řádu a jeho požehnaném, více než osmisetletém působení v českých zemích.

listopad 2007: "Mexiko – stát Chiapas kolem dokola"

V městské knihovně jsme společně se Sborem českobratrské církve evangelické uvedli přednášku Mgr. Rozbořila, zdejšího bývalého evangelického faráře o jeho cestách po Mexiku, spojených s nevšedními zážitky.

únor 2008: "Kultura – morálka – vzdělanost"

Již druhé, eticky zaměřené téma, v podání dalšího vzácného hosta. V městské knihovně byl naším přednášejícím pan prof. PhDr. Petr Piřha, CSc. Po přednášce ještě někteří poseděli s p. profesorem u kávy ve velmi příjemné a srdečné atmosféře.

1.června 2008: Benefiční koncert Smíšeného pěveckého sboru Orlice a dalších hostů v děkanském chrámu sv. Jiří. Výtěžek koncertu byl věnován na opravu interiéru chrámu sv. Jiří.

říjen 2008: "Řehole sv. Benedikta – úvod do křesťanského života".

V Městské knihovně představil tento nejstarší církevní řád fr. Aleš Vandrovec OSB. Řád benediktinů hluboce zasáhl do českých církevních dějin a ovlivnil národní kulturní vývoj /viz Břevnovský, Emauzský, Broumovský klášter a další/.

březen 2009: "Duchovní péče ve věznicích".

Ve zdejším Klubu důchodců pohovořil o této specifické složce duchovní péče Mgr. Miloslav Vašina, farář Českobratrské církve evangelické.

květen 2009: "Občan a media".

Do Klubu důchodců jsme ve spolupráci s Okresním výborem KDU-ČSL pozvali místopředsedu Rady pro rozhlasové a TV vysílání Ing. Jana Šenkýře, abychom se společně zamysleli nad přínosem médií, ale i nad

jejich, často negativním vlivem na současnou populaci i nad dalšími dopady působení médií.

říjen 2009: "Salesiáni Dona Bosca v Čechách i ve světě".

Společné pozvání ČKA a Salesiánského hnutí mládeže přijal a svou návštěvou nás poctil Mons. Karel Herbst SDB, světící biskup pražský.

Klub důchodců, zcela zaplněný nejen salesiány ze širokého okolí, byl svědkem krásného, srdečného setkání Otce biskupa se svou duchovní komunitou i bohatých vzpomínek starších členů na nelehký život salesiánů v době totality.

únor 2010: " Amerika – země zaslíbená".

Opět Klub důchodců a náš host z Hradce Králové, Mgr. Veronika Čepelková. Žena s velkou zálibou v cestování nás provedla ve své besedě s videoprojekcí nejkrásnějšími partiiemi a zajímavostmi národních parků a přírodních rezervací Spojených států amerických. Úžasný zážitek z míst, kam se každý hned tak nedostane.

r 2010: "Věra Luxová"

Další společná akce s místní a okresní organizací KDU-ČSL. V besedě s manželkou bývalého velmi úspěšného předsedy lidovců jsme si povídali o současné české společnosti, o občanské odpovědnosti, o diskriminaci rodin, a s úctou zavzpomínali také na jejího předčasně zemřelého manžela Ing. Josefa Luxe.

říjen 2010: "Redemptoristé – strážci poutních míst".

V další přednášce z cyklu introdukcí církevních řádů se představili Redemptoristé. Naším vzácným hostem v Klubu důchodců byl P. Mgr. Stanislav Příbyl CSsR, tehdejší provinciál Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele a nyníjší sídelní biskup litoměřický, m.j. světitel našeho P. Pavla Hudouska CSsR. Následovala koncelebrovaná mše sv. s Otcem provinciálem u sv. Jiří.

říjen 2011: "Augustiniáni včera, dnes a zítra".

Do Klubu důchodců a k následné koncelebrované mši sv. jsme pozvali tentokrát španělského farního vikáře z farnosti sv. Tomáše v Praze na Malé Straně, P. Juana Provecho OSA. Již sedmá přednáška z cyklu

introdukcí církevních řádů nám přiblížila bohatou historii, ale i současnost jednoho z nejstarších církevních řádů, v jejichž řeholi a poslání dominuje silný důraz na výchovu a vzdělávání mladé generace.
únor 2012:"Blízko Blízkému východu".

A opět Mgr. Veronika Čepelková v Klubu důchodců se v další besedě s videoprojekcí s námi podělila o své bohaté zážitky z putování po zemích, kde křesťanství zapouštělo své první kořeny – po Sýrii, Jordánsku, Libanonu, Izraeli a Palestině.

říjen 2012:"Školské sestry de Notre Dame".

První ženskou kongregaci, její historii i současnost uvedla její emeritní generální představená, sr. Miriam Baumruková. Kongregace má své další pobočky v Evropě i ve Spojených Státech. Za zmínku snad stojí, že Školské sestry až do nástupu totality působily v mateřské školce v Kostelci nad Orlicí (v místě dnešní prodejny Orlice), která byla také i mým prvním školským a výchovným zařízením.

duben 2013:"Náboženská svoboda – cesta k míru na zemi".

Naším hostem, tentokrát na kostelecké faře byl zástupce Křesťanské mezinárodní solidarity /CSI/ Ing. Julius Kahanec z Nového Města nad Metují. Přednáška otevřela a přiblížila velmi aktuální a palčivou problematiku pronásledování křesťanů v současném světě, které stále sílí.

rmp

POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍCH ČÍSLECH.

Pražské Jezulátka v Kostelci

Soška Pražského Jezulátka se k nám dostala ze Španělska, kde ji vyhotovili někdy v druhé polovině 16. století nebo dříve. Podle legendy se Ježíš jako dítě zázračně ukázal jistému mnichovi, který podle tohoto vidění sošku vymodeloval. Jiná legenda praví, že soška patřila svaté Terezii od Ježíše, která velmi uctívala Ježíšovo dětství a rozšiřovala úctu k Dítěti Ježíši po celém Španělsku. Prý sošku darovala své přítelkyni, jejíž dcera se vdávala do Prahy. V ženských řádech bylo uctívání Ježíše jako dítěte rozšířené. Onou přítelkyní byla Isabel de Briceno y Arevalo, matka Marie Manrique de Lara y Mendoza (* asi 1538, † 16. únor 1608).

Marie Manrique de Lara se roku 1556 vdala za pana Vratislava z Pernštejna, jehož rod v předchozí generaci zaznamenal velký úpadek. Vratislav se však vypracoval mezi nejdůležitější královny činitele v českém království, od roku 1566 byl nejvyšším kancléřem království českého, vlastně zástupcem krále v Čechách. V pozadí sňatku stál císař Svaté říše římské a český král Maxmilián Habsburský a jeho manželka Marie Španělská, kteří touto sňatkovou politikou promyšleně mísili šlechtické rodiny jak na území své říše, tak i ze spřízněného Španělska. Marie Manrique byla dvorní dámou Marie Španělské. Soška Jezulátka mohla nějaký čas pobývat i v Litomyšli, kde Vratislav budoval své hlavní venkovské sídlo včetně uvažovaného vdovské sídla Marie Manrique v Mendryce. Soška byla určitě umístěna v Pernštejnském paláci na jižní straně Pražského hradu, v pozdější budově Ústavu šlechticů mezi Královským a Lobkovickým palácem. Marie Manrique sošku odevzdala jako svatební dar své dceři Polyxeně při její druhé svatbě (se Zdeňkem Popelem z Lobkovic 23. listopadu 1603). Polyxena sošku velmi uctívala a zakusila od ní mnohokrát útěchu a pomoc. Sošku zřejmě přenesla do Lobkovického paláce.

Polyxena z Lobkovic sošku Jezulátka jako vzácný dar věnovala roku 1628 klášteru bosých karmelitánů u kostela Panny Marie Vítězné na

Malé Straně. Karmelitáni sošku umístili nejprve v kapli noviciátu, aby se mladí řeholníci učili ctnostem od malého Ježíše. Novicové si sošku velmi oblíbili a konali před ní každodenní pobožnosti. Pak byl však noviciát v Praze zrušen a úcta k Jezulátku téměř zanikla. V roce 1631 obsadili Prahu Sasové, karmelitáni klášter opustili a jeho objekty byly vypleněny. Samotné Jezulátko bylo poničeno a odloženo.

Když se v roce 1637 řeholníci vrátili do Prahy, byl mezi nimi také otec Cyril od Matky Boží, původem Lucemburčan, který si vzpomněl na dobu svého noviciátu a na mocnou přímluvu Jezulátka. Sošku s ulomenýma rukama našel mezi haraburdím. Při modlitbě se mu zdálo, že mu Ježíšek říká: „Smilujte se nade mnou a já se smiluji nad vámi, dejte mi moje ruce a já vám dám svůj pokoj, jak mne budete ctít, tak já vám budu žehnat!“ Otec Cyril nakonec dosáhl toho, že Jezulátku byly vyrobeny nové ručičky.

Malý Ježíšek začal žehnat klášteru, obyvatelům Malé Strany i celé Praze. Byla mu připisována zázračná uzdravení a mimo jiné i záchrana Prahy při obležení Švédy roku 1639. V té době byla soška umístěna v chóru kostela, kde ji věřící nemohli veřejně uctívat. V roce 1641 byla soška umístěna do kaple v kostele, vlevo za vchodem (dnes kaple sv. Kříže). Roku 1651 bylo Jezulátko nošeno v procesí po pražských kostelích a roku 1655 slavnostně korunováno pražským biskupem. Rostl počet zázraků a vyslyšení. Kaple už nestačila, protože zástupy ctitelů překážely vstupu do kostela. Proto byla soška v roce 1741 přemístěna na dnešní místo na pravé (severní) straně uprostřed lodi kostela. Uctívání Pražského Jezulátka se začalo šířit ve všech zemích bývalé rakouské říše. Císařovna Marie Terezie Jezulátku věnovala v roce 1754 vlastnoručně vyšívané šatičky.

Úctu k sošce Jezulátka nejprve šířil karmelitánský řád. Téměř do každého jeho kláštera putovala kopie této milostné sošky. Od poloviny 18. století se uctívání Pražského Jezulátka začalo šířit ve všech zemích bývalé rakouské říše. Zřejmě tehdy byla pořízena i jeho kostelecká kopie.

Soška Pražského Jezulátka představuje dítě Ježíše ve věku čtyř až-pěti let., Dřevěná soška s povrchem vymodelovaným z barevného vosku s prosvítajícím plátnem je vysoká 47 centimetrů. Zvláštní výraz tváře nedokáže přesně napodobit žádná kopie. V obličejí a kudrnatých vlasech, které měly původně tmavé zbarvení, lze pozorovat maurské rysy, což odpovídá španělskému původu sošky. Ježíšek je oblečený do dlouhé košilky, pod níž jsou vidět bosé nožky. Pravicí Ježíšek žehná, zatímco v levici drží symbol vlády nad světem – říšské jablko završené křížem. Dlaň má ve středu otvor, do kterého se jablko připevňuje. Soška se obléká do královských rouch, v minulosti byla zdobena vzácnými šperky, které pocházely z darů věřících. Nejcennějším klenotem byla dnes ztracená kopie řádu Zlatého rouna. Hlavu Jezulátka zdobí historická korunka. Korunka se nenasazuje přímo na sošku, je připevněna samostatně těsně nad Jezulátkem.

Kosteleckou kopii Jezulátka nejspíše pořídila některá z členek rodiny majitelů potštejnského panství, buď Marie Maxmiliána z Ugarte († 1711), manželka Františka Karla Záruby z Hustířan nebo jejich snacha Eleonora z Oppersdorfu († 1751), manželka Josefa Antonína Záruby z Hustířan. Soška byla zřejmě od počátku vybavena sadou rouch v liturgických barvách. Převlékání podle liturgického období obstarávali věřící. Zatím nejstarší známou zprávu o kostelecké sošce nacházíme v inventáři z roku 1749, pořízený děkanem Antonínem Karlem Bochem. V něm je kromě samotné sošky zmíněno i její oblečení a šperky. Letos tedy můžeme připomínat, že Jezulátko máme v Kostelci nejméně 275 let. Nejpozději od konce 19. století byla soška umístěna do prosklené skříňky na svatováclavském oltáři na evangelní straně před vítězným obloukem. Oltář se sochou svatého knížete Václava, reliéfem Staroboleslavského paládia a soškou Pražského Jezulátka tak není jen odkazem na dobu 14. století, kdy potštejnské panství s Kostelcem patřilo králi a císaři Karlu IV., křtěnému jako Václav, ale stal se i symbolem země a vlasti.

<https://www.pragjesu.cz/historie-a-ucta/>

převlékání –popis i krátký film <https://www.pragjesu.cz/oblekani-jezulatka/>

popis: <https://www.pragjesu.cz/vzhled-sosky/>

Film Pražské Jezulátko 2011 rež. Otakáro Maria Schmidt (56 min.)

Ing. Jiří Slavík

Kostelecké Jezulátko, foto: Jiří Slavík

Máte nějaké podněty, návrhy či připomínky?
Na těchto stránkách může být i Váš příspěvek.
Termín uzávěrky dalšího čísla bude včas
oznámen.

Příspěvky je možné posílat také elektronicky na
adresu farnosti: rkfd.kostelec.no@centrum.cz

Redakce neodpovídá za obsah jednotlivých příspěvků

Svatojiřské listy – občasník kostelecké farnosti.

ročník 21, číslo 3, Vánoce 2024

Vydává: Římskokatolická farnost – děkanství Kostelec n O.

Redakce: Jana Vajglová, Milena Slavíková

Režijní cena 20,- Kč